

opusdei.org

“Folk er så fantastiske”

En gruppe ungdomsskoleelever fra New York City tilbrakte vinterferien i Guatemala og gjorde det de kunne for å forbedre levekårene til befolkningen i en fattig landsby høyt oppe i fjellene.

02.03.2018

En gruppe ungdomsskoleelever fra New York City tilbrakte en uke i Santa Catarina Palopó i Guatemala i vinterferien, der de jobbet på det lokale vannrenseanlegget og ledet en

leir for barn i landsbyen som ligger ved Atitlán-sjøen i Sierra Madre-fjellene.

I prekenen for Verdensdagen for de fattige i november oppfordret pave Frans alle kristne til å tenke grundig over om de har gjort alt de kan for å hjelpe de fattige i verden. I en betraktning over lignelsen om de ti talentene minnet Den hellige far oss om at det ikke er nok å unngå det onde, men at vi må også søke å gjøre det gode.

Det var nettopp i denne ånd at The Guatemala Service Project ble startet og har fortsatt helt siden 1998. Dr. John Bickford, leder for The Guatemala Service Project, pekte på fattigdommen i landsbyen og de virkelige behovene til folket der, som han sa, «er så fantastiske».

Guttenes hovedoppgave var å hjelpe til med å bygge en tank for Santa Catarinas vannrenseanlegg. Med

innføringen av moderne gjødningsmidler og kjemikalier i det lokale jordbruket, er det desto viktigere å rense vannet. Den en gang så krystallklare Atitlán-sjøen, som området rundt landsbyen naturlig heller ned mot, har nådd et kritisk forurensningsnivå, og man er svært bekymret for fremtiden til dette vannet. Siden innsjøen er kilden til landsbyens matlagings-, rengjørings- og vaskevann spiller renseanlegget en vesentlig rolle for livet i Santa Catarina og for dens befolkning. Faktisk burde anlegget vært dobbelt så stort hvis ressurser og økonomiske midler var tilgjengelige. Men de unge amerikanerne var lykkelige over å kunne tilbringe vinterferien med å hjelpe til å forbedre en viktig del av renseprosessen.

Dette årets prosjekt krevde mye detaljert koordinering – mange tonn småstein, sand og sement og store

hauger med murblokker. Og arbeidet var hardt! Nigel, avgangsklasseelev fra Brooklyn som deltok for andre gang i Guatemala Service Project, sa: “Byen Santa Catarina trenger virkelig det arbeidet vi gjør, så vi var alle glade for å gjøre det vi kunne for folket der.».

Men hva kan noen få ungdomsskoleelever gjøre på bare en uke? Hvilken forskjell kan de utgjøre?

En spasertur gjennom Santa Catarina gir deg svaret. En uke virker kanskje ikke så mye, men ettersom årene går vil du se forskjellen. Her er et hus guttene bygget for en meget fattig familie for et år siden, der er en basketballbane for skolen. Her er den farlige landsbyveien høyt oppe i fjellsiden som de jevnet ut og steinsatte. Mye av vannrenseanlegget er resultatet av gjentatte besøk av

ungdomsskoleelever som har gitt en uke av sitt liv hvert år.

Turen var preget av solidaritetsiver og en forståelse av at innbyggerne i Santa Catarina var deres brødre og søstre. Etter en dag med hardt arbeid organiserte guttene en sammenkomst for landsbybarna på landsbytorget. Etterpå ble noen av dem med en gutt eller jent på besøk til familiene deres, og hadde med nødvendige ting som klær og sko, og også leker som de hadde samlet inn i USA.

I Guatemala finnes det ikke noen offentlig skolegang etter barneskolen. Barn fra fattige familier begynner ofte å arbeide i svært ung alder for å være med på å støtte familien økonomisk. Det er ikke uvanlig å se 11 år gamle barn stå i salgsboder eller selge varer på gaten.

Derfor hadde guttene før de dro også samlet inn penger til stipend for

barna i Santa Catarina for å gjøre det mulig for dem å gå på ungdomsskole i nabobyen. Dr. Bickford understreket viktigheten av dette, og ser på det som den virkelige langtidsbetydningen dette prosjektet kan ha. Å gjøre noen elever i stand til å fortsette skolegangen år etter år vil bidra til å fjerne fattigdomsspiralen i landsbyen, også resten av året når guttene er tusenvis av mil unna. Hvem som skal få stipendene blir avgjort av rektor ved barneskolen i Santa Catarina, som velger ut flinke elever som vil ta muligheten på alvor.

De amerikanske elevene fikk også mulighet til å se med egne øyne hvor alvorlig de lokale elevene brukte muligheten til å fortsette utdanningen. Rektor ga beskjed, og stipendelevene og deres foreldre møttes på barneskolen til et spontant møte. Rektor presenterte sine tidligere elever med synlig stolthet,

og lot dem få stråle når de fortalte
hva de studerte, fulle av
takknemlighet og
fremtidsoptimisme.

Men ingen var mer takknemlige enn
elevenes foreldre, som var
overveldet av følelser og strevde med
å uttrykke dem på deres innfødte
språk kaqchikel. En mor gikk opp til
dr. Bickford etter møtet og stakk et
håndlaget skjerf i hånden hans, mens
hun sa på spansk: «Takk, takk, takk.»

Som pave Frans sa ved avslutningen
av prekenen på Verdensdagen for de
fattige, med samme holdning som
den hellige Josemaría: «Måtte Herren
gi oss visdom til å se hva som virkelig
betyr noe, og mot til å elske, ikke i
ord men i gjerning.»

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
folk-er-sa-fantastiske/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/folk-er-sa-fantastiske/) (07.08.2025)